Vučić najavljuje pakete pomoći građanima

Оригинални чланак

2026-07-12

3 мин. читања

Uprkos tome što predizborna kampanja još uvek nije zvanično počela, ona je već odavno u punom jeku. Kako prenosi Danas, Vučić je uoči predizborne kampanje najavio paket socijalne i ekonomske pomoći penzionerima i punoletnim građanima.

Detalji. Paket pomoći, vredan 600 miliona evra, sadržaće jednokratnu novčanu pomoć za penzionere, kao i sniženje cena lekova pa čak i vaučere za odmor. Takođe su najavljene mere pomoći i za punoletne građane, ali nije trenutno jasno šta će obuhvatati.

Nakon ove najave se javila i opozicija, postaviljajući pitanje, odakle će doći sredstva za ovakav ogroman paket? Odgovor predsednika je da sredstva za penzionere dolaze iz državne kase, a za ostale građane će doći iz drugih, nepreciziranih izvora. Opozicioni mediji spekulišu da će sredstva biti ili iz Vučićevog ličnog džepa ili iz budžeta SNS-a.

Treba da znate. U potpunosti je nebitno da li sredstva dolaze iz džepa SNS-a ili državnog budžeta, vladajući kartel kapitalista svakako raspolaže sa oba izvora novca. Poslovično prepucavanje vlasti i opozicije oko toga odakle će da se finansiraju predizborna obećanja je samo skretanje pažnje sa pravog problema koji je potpuno druge prirode.

Naime, treba prvo da ustanovimo činjenicu da trenutno živimo u kapitalističkom društvu koje je zasnovano na eksploataciji radnika. Radnici prodaju svoju radnu snagu klasi kapitalista koja poseduje sva glavna sredstva za rad koja su potrebna za održavanje samog ljudskog života.

Radnička klasa decenijama stvara bogatstvo za kapitaliste kako bi mogli da prehrane sebe i svoje porodice, Dolaskom do penzije oni postaju suvišni jer postaje nemoguće eksploatisati ih, pa se posledično odbacuju i dobijaju najbednije moguće prihode sa kojima često ne mogu da kupe ni lekove koji su im potrebni za život. Ovaj fenomen nije “greška” ili rezultat “loših” političara, ovo je suština kapitalizma to jest maksimizovanje profita na štetu radničke klase.

Ovo najbolje vidimo u tome što kada opozicija ili vlast propituju jedni druge odakle dolaze pare, oni pored eksplicitne poruke da njihovi protivnici ne mogu da ispune obećano, provlače i implicitnu poruku po kojoj je nemoguće unaprediti život. Svaka buržoaska partija obećava kule i gradove utemeljene na oblacima uzvišenih ideala i principa, a na zemlju se spuštaju samo kada treba kritikovati suparnike. Onda odjednom precizan račun i konkretni materijalni uslovi postaju bitni. U programu populizam, u napadu realizam.

Ogromna suma sredstava u iznosu od navodnih 600 miliona evra nikad neće ni doći do onih kojima je najpotrebnija. Većina tih sredstava (koja su sićušan deo profita vladajuće koalicije) za destinaciju ima džepove raznih kapitalista (povezanih sa vlašću) kao subvencije za privremeno sniženje cena. Penzioneri će videti samo bednu jednokratnu novčanu pomoć od par hiljada dinara.

Među (malo)građanštinom je popularno zgražavanje nad “neukim i manipulisanim” penzionerima koji su zahvalni Vučiću što im udeljuje nešto. “To je vaše”, viču učeni liberali, “nije poklon.” Na njihovu žalost, ti “neuki” penzioneri su bliže istini od njih. Država, zajedno sa svim njenim sredstvima i institucijama, i bez obzira na uzvišene fraze i idealističke parole, je isključivo alat u rukama vladajuće klase i ništa više ili

manje od toga. Samim time svaka kapitalistička vlast cinično ulazi u cenkanje sa širom populacijom, sa ciljem da za što manje para obezbedi sve veći društveni mir.

Zaključak. Pozabavili smo se cinizmom i idealizmom buržoaskih partija, ali nismo rekli zašto bi se neko trebao prikloniti radničkoj partiji. Zar ne važe ista ograničenja i za tu partiju? Važe, i to je upravo ono na šta svaka ozbiljna radnička partija i računa.

Država ostaje alat u rukama vladajuće klase koja taj alat koristi u sopstvenom interesu, ali sada ta vladajuća klasa nije manjina kapitalista, već većina radnika. Ovo omogućava socijalističkom sistemu da ne proizvodi za ostvarivanje profita manjine kapitalističkih parazita, već za maksimalno zadovoljavanje ljudskih potreba, zato što je to u direktnom interesu radničke klase. Dakle nikakve idealističke parole, nikakvo oslanjanje na stvarne ili zamišljene vrline ovog ili onog političkog aktera, već jedna materijalna realnost da onaj ko drži alat njime i upravlja, u svom interesu.

Upravo to je dokazao i SSSR koji je bio jedna od prvih zemalja koja je uvela efikasan penzijski sistem 1930-ih godina, koji nije izostavljao nikoga (u Srbiji postoje 150.000 starijih koji ne primaju penziju) i koji je zapravo omogućio dostojan život.

Оригинални чланак